

публічній власності, коли повноваження її власника реалізують органи державної влади, територіальні громади або спеціально створені установи.

Список використаних джерел

1. Курильців Р. М. Концепція мультифункціонального землекористування як стратегічний напрям розвитку системи інтегрованого управління. *Землевпорядний вісник*. 2015. № 8. С. 32–36.

2. Мартин А. Г. Земельний аукціон як механізм відчуження земельних ділянок. *Землеустрій і кадастр*. 2010. № 1. С. 43–47.

[3. Третяк А. М. Економіка землекористування та землевпорядкування : навчальний посібник. Київ. ЦЗРУ, 2004. 542 с.](#)

УДК: 631.527:635

Максим ЧЕРНІЙ

здобувач вищої освіти 4 курсу

спеціальності 203 «Садівництво та виноградарство»

Науковий керівник: **ПАДАЛКО Тетяна Олександрівна**

доктор філософії з агрономії

асистент кафедри садівництва і виноградарства

Заклад вищої освіти «Подільський державний університет»

м. Кам'янець-Подільський

СВІТОВИЙ РИНОК ОВОЧЕВИХ РОСЛИН

РОДИНИ (*ASTERACEAE DUMORT*) ТА ПРОБЛЕМИ ЕКОЛОГІЧНИХ

ОСОБЛИВОСТЕЙ СЬОГОДЕННЯ

Світовий ринок овочевих рослин розвивається під дією тих факторів, що зумовлюють підвищену увагу до овочів, як загострення продовольчої безпеки у багатьох країнах світу, розвитку ринку в світі та Україні. Овочівництво є специфічною галуззю рослинництва, яка включає в себе великий асортимент овочевих культур, вирощуваних за різними технологіями, з різними термінами

зберігання овочевої продукції, з різною собівартістю й ефективністю її виробництва [1].

Родина Айстрові (*Asteraceae*) має велике практичне значення для людини: це овочеві та олійні культури, прянощі і спеції, рослини, що широко використовують у медицині, поширені як декоративні рослини, що налічує до 140 родів та від 1900 до 2270 видів. В Україні зростає близько 700 видів, що належать до 121 роду [4]. Представники цієї родини розповсюджені по всій земній кулі, на територіях, де можуть існувати рослини, це трав'янисті рослини, які мають різний термін життя. Серед овочевих рослин даної родини, найбільш розповсюджуваними є Артишок посівний, Тархун, Стевія Ребо, Якон соняшниковий, Кульбаба лікарська, Салат сійний, Цикорій салатний (вітлуф), Скорцонера іспанська, Маруна велика, Латук посівний та ряд інших малопоширених рослин.

Овочівництво є однією з пріоритетних галузей сільськогосподарського виробництва, де питома вага виробленої продукції складає близько 11,8 % від усієї продукції в галузі рослинництва. Науково-дослідну роботу з овочівництва і баштанництва загалом в Україні координує Інститут овочівництва і баштанництва НААНУ [2; 3].

Найбільшими виробниками овочів у світі є Китай. Україна входить до числа провідних світових виробників овочів. В Європі основним ринком для імпорту овочів є Німеччина, основними постачальниками є Турція, Іспанія та Італія, а Нідерланди відіграють головну роль у процесі фізичного розподілу (дистрибуції) продукції. США є найбільшим світовим експортером свіжих овочів і, перш за все, помідорів та цибулі. Частину овочів ЄС імпортує з Південної Африки, Марокко, Чилі, Аргентини, Нової Зеландії, Турції та Ізраїлю. Кожна країна має довгострокові тісні торговельні стосунки з принаймні однією країною членом ЄС. Наприклад, Південна Африка та Нова Зеландія мають міцні зв'язки з трейдерами на ринку Великої Британії [3].

Наукові праці О. Ю. Барабаша, М. Ф. Перегудта, М. Ф. Грушко, В. П. Гринь, О. І. Улянич, В. В. Хареби, доводять перспективність за біохімічно-

виробничим потенціалом малопоширених видів овочевих рослин, що забезпечують організм людини необхідними для нормального функціонування речовинами [2].

Враховуючи специфіку ґрунтово-кліматичних зон України основним завданням перед овочівниками є застосування якісного посівного матеріалу, проведення сівозміни, сучасної ритмічності кліматичних умов, режиму вологості та вдало підібрані агротехнологічні умови. Необхідним є максимальне використання можливостей природно-географічних та економічних факторів. Це допоможе підвищити врожайність, знизити собівартість й підвищити якість продукції.

Сьогодні, вектор досліджень науковців, спрямований на детальне вивчення біолого-екологічних особливостей нових інтродуцентів, розробці фізіолого-біохімічних основ введення в культуру особливо цінних рослин, інноваційних технології щодо використання фітосировини та впровадження їх у широке виробництво харчової галузі промисловості

Список використаних джерел

1. «Концепція Державної цільової програми розвитку овочівництва на період до 2025 року». Міністерство аграрної політики України. 2020. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/> (дата звернення: 18.03.2024).

2. Корнієнко С. І., Харєба О. В., Кондратенко С. І., Повлін І. Є., Горова Т. К.. Мінливість біологічних і морфологічних ознак однорічних малопоширених видів овочевих рослин родини айстрові (*Asteraceae Dumort.*). 2017. № 122. С. 8 – 12. URL: <https://journals.uran.ua/pbsd/issue/view/7215>

3. Кучеренко Т. Ринок овочів і баштанних культур в Україні: поточна кон'юнктура і прогноз. *Пропозиція*. 2008. № 12. С. 46 – 49.

4. Мінарченко В.М. Класифікація лікарських рослин. Посібник українського хлібороба 2015 «Генетичні ресурси рослин України» (зернові, круп'яні, зернобобові, технічні, олійні, лікарські, ефіроолійні, кормові, овочеві, плодові, горіхоплідні, енергетичні, лісо-ві культури, бульбоплоди, виноград та гриби). 2015. Т.1.С. 239–250.